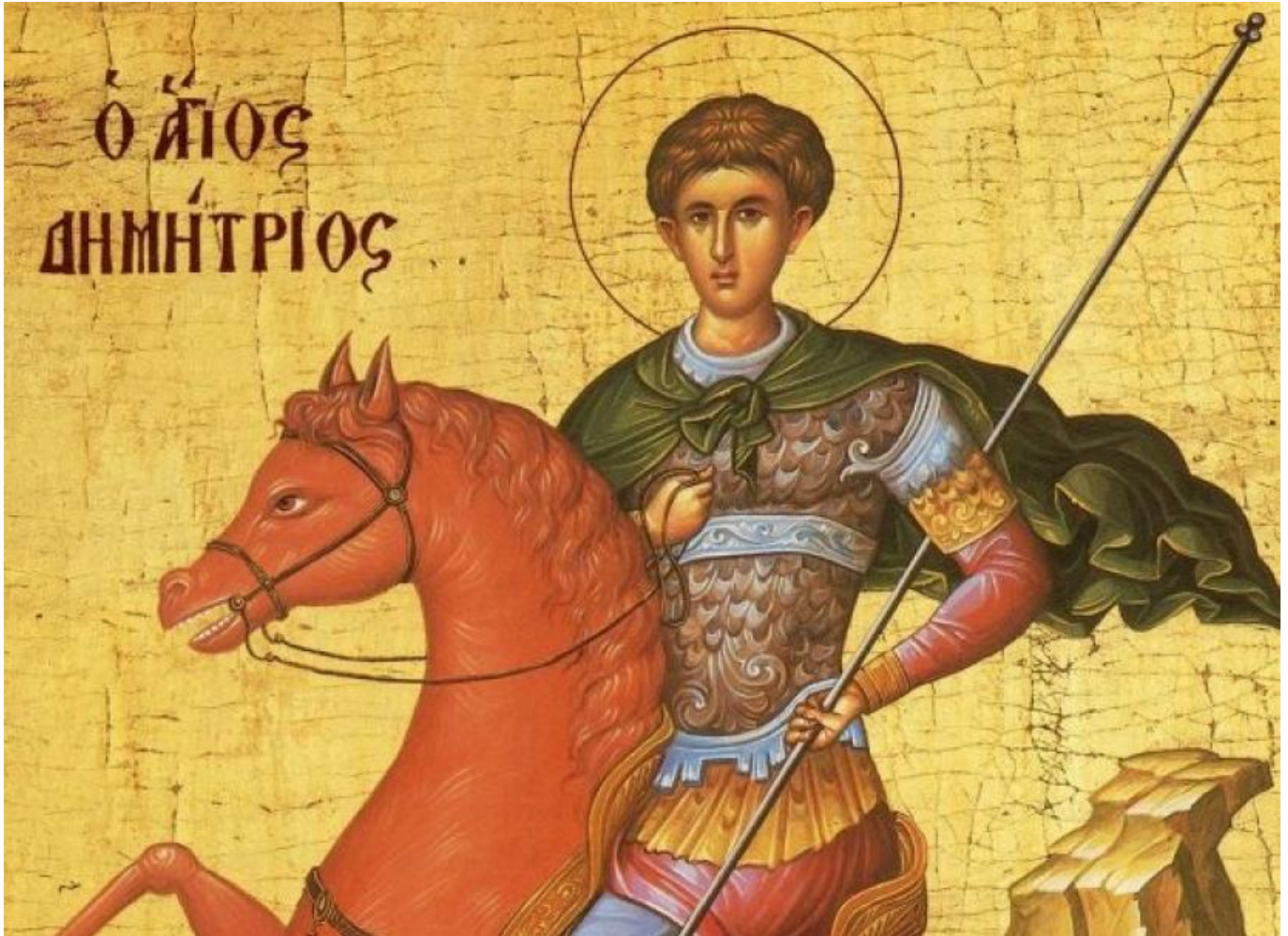

Θάυμα του Αγίου Δημητρίου: Τυ-φλός βρίσκει το φώς του

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Δημήτριος Μυροβλήτης](#) / [Θάυματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ε-νας άν-θρω-πος α-πό την Θεσ-σα-λο-νί-κη πη-γε στην Κων-σταν-τι-νού-πο-λη και έ-κει έ-πε-σε σε με-γά-λη α-σθέ-νεια, τυ-φλώ-θη-κε και περ-πα-τού-σε μέ-σα στην πό-λη σκον-τά-φτον-τας α-πό τό-πο σε τό-πο και γυ-ρεύ-ον-τας γι-α-τρεί-α.

Θυμήθη-κε τον με-γα-λο-μάρ-τυ-ρα Δημή-τριο, και δεν έ-παυ-ε να πα-ρα-κα-λεί τον ά-γιο νύ-κτα και ή-μέ-ρα, και έ-λε-γε: Μα-κα-ρί να ή-μουν στην πα-τρί-δα μου την Θεσ-σα-λο-νί-κη, να πα-ρα-κα-λέ-σω τον α-γιο και ή-θε-λα ί-α-τρευ-θή. Τη νυ-κτα φαί-νε-ται στον υ-πνο του ο Α-γιος και λέ-γει: Για-τί ει-σαι, άν-θρω-πε, ό-λι-γό-πι-στος, και νο-μί-ζεις, ό-τι μό-νο στην πα-τρί-δα μου φθά-νω σ' ό-ποι-ον με ε-πι-κα-λε-σθεί; Ο-χι, αλ-λά και έ-κει και παν-τού φθά-νω κα-λού-με-νος. Σή-κω και σύ-ρε στην εκ-κλη-σί-α της Θε-ο-τό-κου στον τό-πο που ο-νο-μά-ζε-ται Οι-κο-νο-μει-ο, και έ-κει θα με βρεις, και θα σου φα-νε-ρω-θω, και α-μέ-σως θα δεις το φως. Ξύ-πνη-σε ο άν-θρω-πος ε-κεί-νος, και ρω-τών-τας βρί-σκει την έκ-κλη-σία της Πα-να-γί-ας Θε-ο-τό-κου και ρω-τα που εί-ναι ζω-γρα-φι-σμέ-νος ο Α-γιος Δη-μή-τριος, και του λέ-νε. Έ-δω ει-ναι η α-γί-α του ει-κό-να. Πέ-φτει λοι-πόν μπρο-στά στην α-γί-α ει-κό-να ο τυ-φλός με πολ-λά δά-κρυ-α έ-βρε-χε το σώ-μα του και τη γη κι έ-λε-γε:

- Δεν θα στα-μα-τή-σω, ά-γι-ε του Θε-ού, να κυ-λι-ε-μαι μπρο-στά στην α-γί-α σου ει-κό-να, έ-ως ο-του γι-α-τρεύ-σεις τα μά-τια μου, για να δω τη θεί-α σου μορ-φή και ευ-πρέ-πεια.

Νύ-χτα ή-ταν και φαί-νε-ται ο μάρ-τυς στον άν-θρω-πο ε-κεί-νο τον τυ-φλό, και πιά-νει με τα δά-κτυ-λα του τα μα-τια τυ-φλού και τα α-νοί-γει ή-συ-χα. Ο Α-γιος Δη-μή-τριος λει-τούρ-γη-σε ως για-τρός και έ-σφι-ξε τα μά-τια του τυ-φλού πο-λύ δυ-να-τά και πό-νε-σαν τό-σο που ο α-σθε-νής ξύ-πνη-σε α-πο τον ύ-πνο του έν-τρο-μος. Σή-κω-σε τα μά-τια του στην εί-κό-να του α-γί-ου Δη-μη-τρί-ου, και εί-πε:

- Σε βλέ-πω μάρ-τυ-ρα του Χρί-στου, βλέ-πω την θαυ-μα-στή και γλυ-κεια ει-κό-να σου και σε ευ-χα-ρι-στώ, με-γα-λο-μάρ-τυς Δη-μή-τρι-ε, δι-ό-τι ε-λευ-θέ-ρω-σες τα μά-τια μου α-πό τα δά-κρυ-α και τα πό-δια μου α-πό τα σκον-τά-μα-τα. Και ε-τσι γι-α-τρεύ-θη-κε α-πό τον ά-γιο ο άν-θρω-πος ε-κεί-νος. Ο-ταν τον εί-δαν ό-λοι οι άλ-λοι θαύ-μα-σαν.

Πηγή: Από το βιβλίο: Άγιος Δημήτριος Πολιούχος Θεσσαλονίκης, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδά κ. Ιωάννη iellada.gr